

Едно тъничко гласче прозвуча в тъмнината на стаите.

– Ма-мо!

Викът го накара да потръпне. Сънят, подобно на пещера, беше изпълнен от странно ехо, топло и мрачно, и да бъде така бързо изтръгнат от него бе болезнено. За секунда съзнанието му не можеше да се ориентира, да осъзнае къде се намира; някакви объркани спомени и мисли. Етел? Не, не е Етел, а... Катрин, Катрин. И две очи, които мигаха смутени, търсеци светлина в непрогледната чернилка.

Миг по-късно собственото му име внезапно изплува в паметта му: Казваше се Йоаким Вестин. И лежеше в двойното легло в къщата на Носа на змиорките в Северен Йоланд. Йоаким си беше у дома. Настани се преди денонощие. Съпругата му Катрин и двете им деца живееха тук от два месеца. Самият той бе току-що пристигнал.

01:23. Червените цифри на радиочасовника бяха единствената светлина в стаята без прозорци.

Звучите, които събудиха Йоаким, не се чуваха вече, ала той знаеше, че бяха истински. Беше доловил приглушени стенания и вопли от някой, който спеше неспокоен сън в друга част на къщата.

В двойното легло до него лежеше неподвижно тяло. Беше Катрин, тя спеше дълбоко, свила се до ръба на леглото, изтеглила завивката към себе си. Макар и обърната с гръб, той различаваше меките контури на тялото ѝ и усещаше топлината ѝ. Беше спала сама тук в продължение на почти два месеца – Йоаким бе останал да работи в Стокхолм, като идваше да ги види всяка втора събота и неделя. На никого не му беше добре така.

Протегна ръка към гърба на Катрин и тогава отново чу вика.

– Маammaа!

Сега разпозна тънкото гласче на Ливия. Това го накара да отметне завивката и да стане. Кахлената камина в ъгъла продължаваше да излъчва топлина, но дървеният под беше леденостуден, когато стъпи върху него. Налагаше се да пренаредят и да изолират пода в спалнята, както бяха направили в кухнята и детските стаи, ала това щеше да стане след Нова година. Преди зимата можеха да си набавят още килими. Също и дърва. Трябваше да намерят евтини дърва за камините, тъй като тук дървеният материал не достигаше. Двамата с Катрин искаха да напазаруват куп неща за къщата, преди да настъпи истинският студ – утре щяха да започнат да правят списъци.

Йоаким затаи дъх и се заслуша. Не се чуваха никакви звуци.

Домашният му халат беше метнат на един стол и той го облече тихо върху пижамата, прескочи два кашона с багаж и се измъкна от стаята.

Веднага се обърка в тъмното. В дома им в Стокхолм винаги завиваше надясно, когато отиваше към детските стаи, а в новата къща те се намираха наляво.

Спалнята на Йоаким и Катрин представляваше малко помещение в голямата, наподобяваща пещера, система на къщата. Отпред имаше коридор, покрай едната му стена бяха подредени няколко кашона, по-нататък се стигаше до просторен салон с редица от прозорци. Те гледаха към калдъръмения вътрешен двор, оброчен от двете странични постройки.

Домът на Носа на змиорките нямаше излаз към вътрешността на острова, но беше отворен към морето. Йоаким приближи до прозорците и се взря в брега през оградата. Там долу примигваше червена светлина от единия от двата фара – всеки на своето малко хълмче във водата. Лъчите на южния фар осветяваха купчините водорасли на сушата и далеч навътре в Балтийско море, докато северната кула бе напълно тъмна. Катрин му беше казала, че тя никога не свети.

Чу воя на вятъра около къщата и видя неспокойни сенки да се извисяват откъм фаровете. Вълни. Винаги го караха да си мисли за Етел, макар че не вълните бяха я убили, а студът. Беше само преди десет месеца. Приглушените звуци в мрака зад Йоаким отново се разнесоха, но вече не бяха стонове. По-скоро сякаш Ливия тихичко си говореше сама. Той тръгна обратно към коридора. Внимателно прекрачи широк дървен праг и влезе в спалнята на Ливия, която имаше един-единствен прозорец. Беше тъмно като в рог. Зелен транспарант с пет розови прасенца, които танцуваха щастливо в кръг, висеше на прозореца.

– Махни... – чу се тънко момичешко гласче в тъмнината. – Махай се!

Кракът на Йоаким попадна върху меко плюшено животинче на пода до детското легло. Той го вдигна.

– Мамо!

– Не е мама – каза Йоаким. – Татко е.

Чуваше слабото дишане в мрака и долавяше сънените движения на малкото телце под пъстрата завивка. Наведе се над леглото.

– Спиш ли?

Ливия надигна глава.

– Какво?

Йоаким остави платнената играчка в леглото, плътно до нея.

– Форман беше паднал на пода.

– Ударил ли се е?

– Не, не мисля... дори не се е събудил.

Тя прегърна любимата си играчка, двукрако животно от плат с глава на овца, купена от Готланд предишното лято. Наполовина овца, наполовина човек. Йоаким бе кръстил странното създание Форман, на името на боксьора, върнал се преди няколко години на ринга вече четиресет и пет годишен. Протегна ръка към челото

на Ливия и я погали внимателно. Кожата ѝ беше хладна. Тя се отпусна, главата ѝ потъна във възглавницата. После погледна нагоре към него.

- Отдавна ли си тук, татко?
- Не – отвърна Йоаким.
- Тук имаше някой – каза момиченцето.
- Просто си сънувала.

Ливия кимна и затвори очи. Вече беше на път отново да се унесе в сън.

Йоаким изправи гръб, обърна глава и пак зърна слабата светлина на южния фар да пулсира в далечината. Направи крачка и вдигна транспаранта с няколко сантиметра. Прозорецът гледаше на запад и фаровете не се виждаха от тук, но червеното сияние огряваше пустата нива зад къщата.

Дишането на Ливия стана равномерно, тя спеше дълбоко. Следващата сутрин нямаше да помни, че е бил при нея.

Надникна в другата детска стая. Бяха я ремонтирали съвсем наскоро, Катрин бе сложила тапети и я беше мебелирала, докато Йоаким се занимаваше с почистването на жилището в Стокхолм.

Тук нищо не нарушаваше тишината. Габриел, на две години и половина, лежеше като неподвижен вързоп в креватчето си до стената. През последната година си беше лягал към осем часа всяка вечер и спеше почти десет часа без прекъсване. Подобни навици бяха мечта за всеки родител на малко дете.

Йоаким се обърна и бавно се промъкна обратно в коридора. Къщата пропукваше и проскърцваше тихичко около него, звуците наподобяваха стъпки по пода.

Катрин спеше дълбоко, когато той се върна в леглото.

На сутринта семейството бе посетено от един мило усмихнат мъж на около петдесет години. Беше почукал на вратата на кухнята откъм северната къса страна на къщата. Йоаким побърза да отвори с мисълта, че е някой съсед.

– Здравейте – поздрави мъжът. – Бенгт Нюберг от „Йоландс Постен“.

Нюберг стоеше на стъпалата с фотоапарат върху дебелия си корем, стиснал в ръка бележник. Йоаким се здрависа с журналиста с леко колебание.

– Чух, че през последните седмици на Носа на змиорките са пристигнали няколко големи товара с багаж – каза Нюберг, – така че разчитах, че сте си вкъщи.

– Само аз се настаних току-що – обясни Йоаким. – Останалата част от семейството вече живее тук от известно време.

– На етапи ли се местихте?

– Аз съм учител – отвърна Йоаким. – Налагаше се да работя...

Репортерът кимна.

– Ще трябва да направим репортаж за това – каза той, – сигурно сте наясно. През пролетта пуснахме съобщение, че Носът на змиорките е продаден, така е, но сега хората искат, разбира се, да знаят кои са купувачите...

– Ние сме просто едно обикновено семейство – изрече Йоаким бързо. –
Напишете това.

– Откъде сте?

– От Стокхолм.

– Значи, като кралското семейство – заключи Нюберг.

Той погледна Йоаким.

– И вие ли като краля ще живеете тук само когато е топло и слънчево?

– Не, ще сме тук през цялата година.

Катрин беше излязла в антрето и бе застанала до съпруга си. Той погледна към нея, тя кимна леко и те поканиха репортера да влезе. Нюберг внимателно прекрачи прага, без да бърза. Решиха, че ще седнат в кухнята, която с новото си обзавеждане и с излъскания дървен под беше най-цялостно ремонтираното помещение в къщата. Докато работеха тук през август, Катрин и йоландският майстор бяха открили нещо интересно: малко скривалище под дъските, сандъче, направено от плоски варовикови камъни. Вътре имаше сребърна лъжичка и една прогнила детска обувка. Това представляваше домашно жертвоприношение, беше обяснил майсторът. Жертвоприношението щяло да даде на обитателите на къщата много деца и изобилие от храна. Йоаким направи кафе и Нюберг се настани на продълговатата дъбова маса. Той отвори бележника си.

– Как се случиха нещата при вас?

– Ами... харесваме дървени къщи – каза Йоаким.

– Обичаме ги – допълни Катрин.

– Било е сериозна крачка... да купите Носа на змиорките и да се преместите тук от Стокхолм...

– Не чак толкова – възрази Катрин. – Имахме къща в Брома, но искахме да я заменим с нещо тук. Започнахме да търсим миналата година.

– А защо тъкмо Северен Йоланд? – попита Нюберг.

Сега отговори Йоаким:

– Катрин е свързана с острова... семейството ѝ е живяло тук. Катрин му хвърли бърз поглед и той знаеше какво си помисли – ако някой трябваше да разкаже за нейното минало, то това бе самата тя. А обикновено нямаше желание за това.

– Така ли, къде?

– На различни места – отвърна Катрин, без да поглежда към журналиста. – Често се местеха.

Йоаким можеше да добави, че съпругата му е дъщеря на Миря Рамбе и внучка на Торун Рамбе – навярно това би накарало Нюберг да напише доста по-дълъг репортаж, – ала той премълча. Катрин и майка ѝ почти не си говореха.

– Аз самият съм градско дете – додаде. – Израснах в осеметажен жилищен блок в Якобсберг и трафикът и асфалтът в големия град ми бяха много досадни. Мечтаех си да живея в провинцията.

До един момент Ливия се гушеше мълчаливо на коленете на Йоаким, но скоро ѝ омръзна да слуша, изхвъркна от кухнята и се втурна към стаята си. Габриел, който седеше при Катрин, скочи и я последва. Йоаким чуваше трополенето на пластмасовите сандалки, които енергично препускаха по пода, и повтаряше все същата песен, която бе въртял пред приятели и съседи в Стокхолм през последните месеци:

– Смятаме, че мястото е фантастично и за децата. Поляни и гори, чист въздух и хубава вода. Без настилки. Без автомобилни задръствания и изгорели газове... Чудесен кът за всички.